

[Villumsen.]

Udtryk for den Opfattelse, at man her i Landet i vid Udstrækning udbetalte Understøttelse til unge arbejdsløse Kvinder. Intet kan være mere fejlagtigt end dette, idet det siger sig selv, at ethvert socialt Udvalg paa ethvert Tidspunkt vil være interesseret i, at disse unge Kvinder tager Arbejde som Husassistenter, hvis de overhovedet er i Stand til at udføre saadant Arbejde. Jeg vil derfor bestemt benægte, at saadanne Forhold eksisterer ude i Kommunerne, at de unge Kvinder understøttes fra Socialkontoret, ligesom jeg vil benægte, at man udbetaler Understøttelse til unge arbejdsløse, som er i Stand til at faa Beskæftigelse i Landbruget.

I de allerfleste Bykommuner er det saadan, at der finder et snævert Samarbejde Sted mellem det kommunale Anvisningskontor og Socialkontoret, idet man naturligvis fra begge disse Kontorers Side er interesseret i at faa placeret den mest mulige Arbejdskraft ude i Landbruget.

I det hele taget synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Argumentation skæmmes af løse Paastande om, at man fra Byernes Side, hvad Administrationen af Sociallovgivningen angaar, spiller flot, ikke ser sig tilstrækkeligt for, med den Følge, at Landbefolkningen drages imod Byerne. Jeg tror, at hvis man tager hele dette Spørgsmaal op til en nøgtern Under søgelse, kan der nævnes nok saa mange Eksempler paa, at Landkommunerne udbetaler for smaa Understøttelser og derigennem bidrager til den stærke Befolkningsforskydning, som vi alle er enige om at beklage.

I det hele taget ser jeg saadan paa de Diskussioner, der herinde føres om sociale Spørgsmaal, at de skæmmes af en utidig Kritik af den Maade, hvorpaa man administrerer denne Lovgivning ude i Kommunerne. Selv om jeg nu ikke vil bestride det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens indgaaende Kendskab til Sociallovgivningen, saa tror jeg trods alt, at det ærede Medlems Kendskab til Administrationen af denne Lovgivning slet ikke staar Maal med hans Kritik.

Det af Venstre stillede Ændringsforslag til Socialreformen er jo ogsaa et Udtryk for, at man ikke drister sig til at pille ved Lovens Bestemmelser i Forholdet direkte til de understøttede. Og det er en Kendsgerning, at naar man undersøger Kritikken Landet over af de arbejdsløse, saa kommer denne Kritik Gang paa Gang til kort. Jeg kan nævne et Eksempel fra min egen Kom-

mune, hvor vi for et Aars Tid siden besluttede at sætte et Arbejde i Gang i Henhold til Loven om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter. Vi blev naturligvis i det sociale Udvalg enige om, at det skulde være de allervanskeligst stillede, dem, der havde gaaet allerlængst ledige, der skulde have denne Beskæftigelse, og det siger sig selv, at man fra forskellige Hold, ja, jeg kan vel sig fra alle Sider, ikke nærrede alt for høje Tanker om disse arbejdsløses Arbejdsevne, saaledes at Resultatet blev, at vi blev enige om, at de skulde udføre dette Arbejde paa Akkord; med andre Ord: Kommunen vilde ingen økonomisk Risiko løbe. Resultatet blev dette, at de paagældende arbejdsløse — der var nogle ret gamle iblandt dem og nogle, der var forholdsvis unge — alligevel ved dette Arbejde tjente 1 Kr. 75 Øre i Timen. Det viser, at man skal være meget forsigtig i sin Forhaandskritik af, hvorledes de arbejdsløse vil tage paa et saadant Arbejde, naar de endelig faar Chancen. Vi høstede Erfaring for, at de hellere end gerne vil arbejde, og at de kan præstere et Arbejde, der fuldt ud ligger paa Linie med, hvad de mere rutinerede til enhver Tid kan præstere.

Jeg synes derfor, vi godt herinde paa Rigsdagen kan blive enige om at fastslaa, at der saa sandelig ikke er noget i Vejen med de arbejdsløses Lyst til at tage fat, naar blot der bydes dem Vilkaar, som giver dem Interesse i Beskæftigelsen, ligesom vi sikkert og vist kan gaa ud fra, at de sociale Udvalg gør alt, hvad der er menneskeligt muligt, for at bringe Overensstemmelse mellem Tilbud og Efterspørgsel paa Arbejds markedet.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen gjorde sig lystig over den Maade, hvorpaa man fortolker Bestemmelsen om Tilbagebetaling af Kommunalhjælp, idet det ærede Medlem gav Udtryk for, at Tilbagebetaling formentlig kun skulde finde Sted, hvis en arbejdsløs havde vundet den store Gevinst i Lotteriet. Jeg tror ikke, der vil være vundet noget ved, at man kræver Tilbagebetaling i alt for mange Tilfælde, fordi det saa praktisk vil forme sig paa den Maade, at Arbejderen om Sommeren af sin Løn skal betale den Kommunehjælp, han har faaet om Vinteren, og saa næste Vinter igen maa møde og oppebære Understøttelse. Selv om man naturligvis kunde sige, at det var vel ikke mere end rimeligt — Kommunen havde altid en Chance for, at Arbejdsløsheden hørte op for den paagældende, saa man fik, hvad man havde lagt ud —, saa tror jeg, at dette Spørgsmaal rummer